

dáma na prahu penze, se kterou máme setkání na konci školního roku. Hledím na ni jen vteřinu, protože se okamžitě vrátím zrakem k Brielle, která sedí vedle mě. Brielle Dawsonová, neboli pro mě Elle, matka mého dítěte, je nejkrásnější žena, co jsem kdy poznal, a jediná, se kterou jsem si kdy uměl představit svou budoucnost.

Jenže o tu šanci jsme přišli před deseti lety kvůli jednomu slibu.

„Forde, jsi v pohodě?“ Brielle se po mně podívá; v modrých očích má zvědavý třpyt.

Odkašlu si a vzpomenu si, o čem jsme mluvili. „Samozřejmě, postaráme se, aby přes léto četl.“

„Vím, že Connor je nadšený z hokejového tábora, a doufám, že si to užije, ale je důležité, aby nastoupil do páté třídy připravený. Je to poslední rok před nižší střední školou,“ připomene mi paní Clarková.

Brielle mi jemně sáhne na paži. „Obstaráme knížky z letního seznamu četby,“ ujistí učitelku.

Paní Clarková sepne ruce. „Báječné. Jen jsem chtěla říct, že i přes ten nedávný malý výbuch je to milý kluk a bude se mi po něm stýskat.“

Sevře se mi čelist při připomínce toho, jak se před několika týdny dostal do sporu se spolužákem. Podívám se na Brielle a vidím její napjatý výraz.

„Oba byste na něj měli být hrdí, a pokud to smím říct, buďte hrdí i na sebe,“ dodá paní Clarková.

„Jak to?“ podívám se.

„Neumím ani povědět, kolikrát už šly tyhle schůzky k šípku, když rodiče nežijí spolu a jejich dítě má ve třídě problémy kvůli tomu, jak se k sobě otec s matkou chovají.“

Brielle klepe nehty o stůl a nasadí nucený úsměv.

„To my nejsme.“ Zhluboka se nadechne. „Chceme pro Connora jen to nejlepší.“

Do prdele, jak to, že ještě po létech slyším z té věty kapat smutek?

„Děkujeme za pochvalu.“ Trapně se snažím zachovat klid. „Jestli Connor ve škole nic neříkal, tak se nám to nejspíš daří.“

Učitelčin úsměv maličko ochabne. „Jestli smím být upřímná...“

„Prosím.“ Můj tón zní úsečně.

„Je samý úsměv, když mluví o vás dvou. Moc dětí nemůže tvrdit, že jejich táta je slavná hokejová hvězda. Ale někdy se zmíní, že každý žijete v jiném světě a sejdete se jen ve stanoveném čase, a on ví, že je to kvůli němu.“

Brielle se zatají dech a zahledí se oknem kamsi do dálky.

Převedu si dlaní vlasy, po hokejové sezoně ještě krátké. „Děti mají intuici, že?“ pronesu bezvýrazně, nepřilíš pobaveně.

Paní Clarková se rozpačitě zasměje. „To mají. No...“ Podívá se z jednoho na druhého. „To je všechno. Přeju vám oběma krásné léto.“

Brielle se zdvořile usměje. „Vám taky a děkujeme, že díky vám měl Connor skvělý školní rok.“

Všichni vstaneme a rozloučíme se.

Brielle a já jdeme ze školy k našim autům dlouho mlčky, bok po boku. Vím, že ji něco tíží na mysli, protože i moje myšlenky mi připadají jako tuna cihel.

Oba stiskneme tlačítka dálkových ovladačů svých aut, a přesto ani jeden z nás neusedne za volant. Místo toho stojíme proti sobě a pere do nás slunce pozdního odpoledne.